U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **M. B.**, zast. Mgr. Irenou Zelenkovou, advokátkou se sídlem v Praze, nám. W. Churchilla 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 4. 2007, č. j. 28 Az 6/2007 - 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Ireny Zelenkové **s e u r č u j e** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2006, č. j. OAM-1680/VL-20-P07-2005, jímž bylo rozhodnuto, že se mu neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové pak vycházel z toho, že stěžovatel nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s.

Stěžovatelovy námitky dle písm. d) citovaného ustanovení spočívají v tom, že krajský soud se nevypořádal se všemi námitkami, které stěžovatel uvedl v žalobě, a že opomenul přezkoumat skutečnosti, které byly ve správním spise.

Stěžovatelovy námitky dle písm. a) citovaného ustanovení pak spočívají v tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda důvody, které stěžovatel uvedl, lze podřadit pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu. Argumentuje tím, že byl nucen se svou rodinou, na které byl závislý, chodit na politické pochody, kde byl například vyfotografován a poté kontrolován a pronásledován státními úřady. Jeho bratra policie často navštěvovala a zajímala se i o stěžovatele samotného. Stěžovatel také poukazuje na Příručku k postupům pro určování právního postavení uprchlíků a vybraná doporučení UNHCR z oblasti mezinárodní ochrany vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v srpnu 2006. Rovněž uvádí, že ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14a zákona o azylu mají taxativní charakter, avšak obsahují pojmy, k jejichž vysvětlení je třeba právních výkladů, k nimž je třeba využít předpisů nižší právní síly.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. K námitce dle písm. d) shora citovaného ustanovení Nejvyšší správní soud především poukazuje na limitaci soudního přezkumu formulací žalobních bodů. S touto otázkou se Nejvyšší správní soud vypořádal např. ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, který se vztahuje k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek, nebo v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 4 Azs 457/2005 - 54, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Ke stěžovatelově argumentaci uvedenou metodologickou příručkou zdejší soud poznamenává, že se obdobnými námitkami již zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48. Pokud jde o námitku, že k výkladu ustanovení zákona o azylu je nutno použít i podzákonné právní předpisy, je třeba poukázat na dosavadní judikaturu správních soudů, která důvody udělení azylu (resp. mezinárodní ochrany) spatřuje v ustanoveních zákona o azylu (zcela namátkou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 45/2003 - 39), z argumentace navíc není ani jasné, jaké podzákonné právní předpisy má stěžovatel v daném případě na mysli. K argumentaci, že soud nesprávně vyhodnotil otázku přiznání azylu, neboť stěžovatel byl politicky perzekuován, uvádí Nejvyšší správní soud v prvé řadě to, že krajský soud v této věci vycházel z naprosté nevěrohodnosti stěžovatelových výpovědí. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokráte, např. v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, publikován jako č. 903/2006 Sb. NSS, se pak uvádí, že s ohledem na nezřídkavou nemožnost žadatele o azyl prokázat svá tvrzení jiným způsobem než vlastní věrohodnou výpovědí, je srovnání skutečností jím uvedených v žádosti o azyl, vlastnoručně psaném prohlášení a v pohovoru významným měřítkem jeho věrohodnosti. Pokud tedy žadatel některé podstatné skutečnosti vůbec nezmíní ve své žádosti a zejména ve vlastnoručně psaném prohlášení a uvede je až u pohovoru, nelze správnímu orgánu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. To platí spíše, jestliže žádost o azyl zároveň obsahuje sdělení, že jiné než uvedené důvody k podání žádosti o azyl žadatele nevedly. V daném případě byly důvody dokonce opakovaně měněny.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci – částkou 1x 2100 Kč a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8.listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu